

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: TIL MIN M** PAA HANS BRODERS FØDSELS DAG (DK)

Citation: Ewald, Johannes: "TIL MIN M** PAA HANS BRODERS FØDSELS DAG (DK)", i Ewald, Johannes: *Udvalgte digte*, udg. af Esther Kielberg ; Kim Ravn , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 103. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ewald02dkval-shoot-workid68258.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte digte

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Til min M** paa hans Broders Fødselsdag (1780)

TROE mig, Damon: Vor Siel har sit bestemte Maal,
Som vort Legem af Støv - Mennesket aabner vel
Altid graadigt sit Bryst - troer det et bundløst Svælg,
Naar det higende seer Glædens kristalne Strøm -
Ak! - det veed ei, hvor faa Draaber det rummer kun! -
Hastig mættet og dorsk, seer det med Græmmelse
Nectar, Gudernes Lyst - Sig kun en smagløs Drik,
Evig strømme forbi, skjønt det ei tørster meer -
104 Ofte stræber det nidsk, dæmmende for dens Løb,
At tilegne sig Fryd, Forraad af Salighed,
Som det glubende dog, ei kan fortære selv -
Kun forgieves! - Thi snart taber den standsede
Al sin himmelske Kraft - døende bliver den
Snart et dunstende Kiær, muddret og vemmeligt! -
Kun den Glæde, som rask fandt sig en anden Flugt,
Eller frelste sig selv høit over Demningen,
Kun den snoer sig endnu reen, som sit første Væld,
Giennem Dalen - et kiert Møde for Vandreren,
Sød og kraftfuld for hver, til han har slukt sin Tørst! -

Ei den Lyst, som vor Arm vældig opøser os
I Korinthiske Kar, fremfor de svagere
Pillegrimme, som drak, af deres hule Haand -
Ei den Glæde, som Kunst, eller aarvaagen Flid,
Eller, Viisdom, Du selv leder i tusind' Rør,
Til vor higende Barm - Ei den Lyksalighed,
Som den enige Jord ydmyg frasiger sig;
Og, henrykt ved vor Glands, eller - som ofte skeer -
Blot forblindet og ræd, troer eller kalder vor -
Ei den straalende Fryd, den som Algodhed selv,
Af sit aabnede Svælg, fyldte med kierlig Haand,
I vort Begger, og mild heldte til Læberne -
Men kun den, som vort Bryst, naar det udvider sig,
Med sin yderste Kraft, mægter at spænde om,
Den, min Damon, er vor! - Den kun tilhører os! -

Croesus eier ei meer, af sine Dynger Guld
End en Drachme maaskee skienker hans mindste Træl;
Kun et Hierte - og ak! - hvilket et Hierte fuldt! -
Bort med Usle, hvis Navn smitter en Sang til Dig,
Men Pharsaliens Helt, eller Philippi Søn,
Eller - elsker Du helst ham, som i Lænkerne,
Straaler meer, end de to - Socrates! - Har de meer,
Af det Held af den Glands, som de har svøbt sig i,
End den Fryd, som der' Siel, - stoer - men dog endelig,
105 Fik af Skaberen Rum, Ømhed og Evne til? -
Troe mig, mangan ukiendt, som fra sin Hyttes Dør,
Taus udspreder i Dag, Dyd og Velsignelser,
Har et Hierte, saa fuldt - muligt, saa stort, som de! -

Før den Eviges Haand veiede Polerne,
Blev vor Glæde, som os, passende Grændser satt' -
Alle - Hyrde og Helt, Armods og Viisdoms Ven,
Møde sikkert et Maal, hvor de alt mættede,
Om de sænktes i Fryd, ei kan nedsvælge meer! -

Kun den sieldne, kun den tør overskride det,

Der, som Castor og Du, eier en dobbelt Siel! -
Der, ledsaget ved Smiil af den Algode fandt,
End et Hierte, som sit, end et udvidet Bryst,
Som han svælgende kan fylde med Held og Fryd! -

O, hvor herligt et Lod traf da Din Pythias! -
Han, som Skaberen først dannede selv en Siel,
Stor til Himlenes Fryd - Stærk til Heroers Lyst -
Øm til grædende Dyds mildere Salighed! -
Saa - som kunde han ei rumme sit Held deri -
Gav Din flammende Siel, Damon! - og saa sin H**s,
Ømme svulmende Barm - aaben for Gudernes
Vellyst! - Gav ham dem, at nyde sin Glæde med! -

O! - naar Sangersken nu seer ham - den Heldige,
Snart nedsænkt i sig selv drikke den Tappres Fryd -
Frelste Borgeres Smiil - Faldende Fienders Roes -
Og Dig, Heltenes Løn, evig uskiulte Glands! -
Snart med brændende Tørst, ved sin Venindes Barm,
Svælg Kierlighed i hurtige Aandedræt;
Henrykt - drukken, o Dyd, af Dine Taarers Lyst! -
Snart omslynged af Dig, Damon! - med himmelsk Roe,
Giennemføle, hvad før Castor og Pollux fandt;
Da det modige Par, vandrede Haand i Haand,
Dobbelt stærk ved sin Pagt, Veien til Stierne! -
106 Og saa samle sig heel - og med tredobbelt Siel,
Nyde Dig - og med tre Munde velsigne Dig,
Glædens herligste Dag, Du, som med smilende
Straaler vakte ham først til sit bundløse Held! -
Da, min Damon, o da smelter Calliope,
Ved det himmelske Syn! - taber sin gyldne Luth! -
Og med opløftet Haand, stammer hun neppe ud:
Ofte - Heldige Tre! - Heldigste Pythias! -
Ofte strømme Din Dag, herlig og blid, som nu,
Ned fra Glædernes Veld! - ofte opfyldte den,
Din udvidede Barm! - evig, som nu, for stor,
Til min Læbe - og til kunstige Harpers Lyd! -